

НИНА БОЖИДАРОВА
ПАРИЖКИТЕ МОСТОВЕ

chitanka.info

Откакто се преместих, много хора почнаха да ми завиждат.

Един вид, какво знаеш за живота ти, там в лъскавия, порочен, блестящ на вечния дъжд, вечен град Париж...

Да наистина, какво ли знам... Знам, че сега живея под Новия мост, който всъщност е най-старият. И през особено проливен дъжд тече. Като студентска мансарда. Но това аз не им го разказвам по време на редките ни срещи на Адриатическото крайбрежие... Тече и тече.

Аз, казвам, живея под Новия мост. А те се понамръщват в отговор: е, а пък ние сме си все там, под моста Чавдар.

Да, там живеехме навремето, когато по вратовете ни висяха златни вериги. Скромно казвахме, живея в провинцията, а тук, под моста Чавдар имам склад. Чавдар, за тези които не знаят, е богатиър или на френски шевалие. Тук обичат яснотата на понятията.

Та в склада складирахме, натрупвахме и извършвахме стокообмен.

Обменяхме хора за вещи, течности за приятели, приятели за свобода. Последното се случваше рядко. Винаги ни се намираше по някоя златна верига да оставим в полицейския участък. Знаехме на кого да я дадем и как да я увием, та хем да се вижда, хем да на блести...

От този обмен започна да ми се вие свят. Изпаднах в депресия, свих се под моста Чавдар. Той е горе-долу нов и горе-долу в центъра. Не тече, даже е топло. Свалих си златните вериги, зарязах всичко и гледах паважа.

Трябва да отбележа, че мостът Чавдар е мост над нищото. Под него няма река, в чиито мътни води да гледаш, докато пиеш вино. Под него има само паваж и делови хора заети с обмен.

И аз си седях и се чудех, накъде.

И един ден ми се стори, че нямам избор. Париж е единственото, което ми остава, до края на визата ми оставаха десет дни. Това бе отдавна и за там все още трябваша визи. И аз заминах за Париж.

Преди обикновено ходех до Белград, по-близо и без езикова бариера. А и имах там братчед.

Но сега Белград не е това, което беше. А и братчедът стана мълчалив и смущаващо мъжествен.

Белград, Белград, хубав град, Белвиль, Париж, Новия мост,...

Напоследък вали, вали без край. Новият мост тече. Просто е много стар. Най-старият в Париж. Към старците винаги сме снизходителни, както към антиките, към музеите, към чужденците, въпреки че това последното е под въпрос. За това и аз не се мества — ако го оставим Новия мост, той ще е самотен, когато в мътната река Сена се леят потоци.

Неотдавна написах стихотворение. За Сена. После един англичанин ми каза, че било от Вийон. Той бил професор по френски в Итака. Итака има и в Америка, и в митологията, а той не уточни. Все пак му вярвам, познаваме се отдавна, няма защо да ме лъже. Вийон, значи Вийон.

Седяхме ние в Итака с англичанина, а там всички бяха по сандали. Мислех си, Боже колко е студено, но какво ли не правиш заради пустия имидж. А и не искахме да видят, че сме чужденци. Та си мръзняхме по сандали и мълчахме да не ни чуят акцента. Античните гърци, като всички цивилизовани народи, се отнасят подозрително към групите чужденци под моста. Чудех се тоя мост наистина ли е гръцки или отново ни лъжат... мостът бе железобетонен и подозрително приличаше на моста Чавдар. После Вийон изведнъж скочи и каза: окрал си ме, графоман проклет...

Сбихме се. Всички се оказаха против мен... и някакъв грък от митично американската Итака заби нещо остро в крака ми. Отворих очи. Английският професор ми дърпаше краката и странно защо ми каза на руски: водата се е вдигнала през нощта. Ще замръзнеш.

Опитах се да стана. Вийон каза, че е твърде късно. Водата на мътната Сена твърде дълго се е плискала около коленете ми... Той имаше мобилен телефон. Обади се на бърза помощ, а и нали говореше без акцент... на старофренски...

В колата бе топло и благоуханно. Аз заспах.

Когато отворих очи над леглото ми се навеждаше някакъв сърбин. Не мога никога да сбъркам сърбин, а и на престилката му се поклащаше табелка „ДР. Милорад Павич“.

— Чел съм ви — казах аз снизходително.

Милорад Павич се усмихна:

— Просто еднофамилец. Къде ще отидете сега? Мостът вече го няма.

Д-р Павич погледна през прозореца, за да докаже думите си с факти... Вярвах му, какво по-лесно за един мост... Мостът Чавдар бе изчезнал така внезапно, както се бе появил Новият мост и цялата тази неизбежна екзистенциална зависимост от мостовете.

Аз се опитах да свия рамене, доколкото ми позволяваше състоянието... Това нямаше особено значение... то беше моят свят твърде дълго... И сега бе изместено от обемното присъствие на доктор Павич. Улових погледа му, който се плъзгаше по леглото ми. А там нямаше нищо... само един идеално опънат чаршаф.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.